

Arrest

nr. 69 324 van 27 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2011 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.2. Op 11 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 17.03.2011 door {...}, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B. 05.07.2010).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 30.11.2010 een verklaring wettelijke samenwoning afsloot met haar partner. Verder blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene sedert 20.12.2010 op hetzelfde adres als haar partner woont. Tot slot blijkt uit informatie die ons door de gemeente werd overgemaakt dat betrokkene op 29.04.2010 voor eerst informatie kwam inwinnen ivm een voorgenomen huwelijk.

Uit deze feiten blijkt niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen of reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.

Bijgevolg is er niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de substantiële vormvereisten, van het “beginnel van behoorlijk beheer” en machtsoverschrijding.

Verzoekster betoogt het volgende:

“4.1.1. De bestreden beslissing van weigering van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste. Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing. - De beslissing vermeldt dat deze genomen is door een attaché maar de naam van deze persoon is uiterst moeilijk te lezen met name gaat het om de persoon met de naam Valentin (Valerie?) Tack (Tank?). - Bovendien draagt de beslissing geen originele handtekening. 4.1.2. Er figureert enkel een ingescande en niet leesbare handtekening op de beslissing.

4.1.3. Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont. De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan. De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is. Het gaat bilgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.4. De kwestieuze (niet leesbare) handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten, dat als volgt bepaald Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 “elektronische handtekening” : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2L1 “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet: a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar ander zijn uitsluitende con trole kan houden; d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord.” Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

4.1.5. *In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint. De verzoekster was niet de bestemming van enig elektronisch verkeer. De handtekening is quasi niet te lezen. Deze handtekening beantwoordt dan ook niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening. “La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d’un scanner. Ce procédé, qui permet de reproduire l’infini le graphisme d’une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l’identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n’a pas plus de valeur qu’une simple photocopie.” (P. Lecocq — B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)*

4.1.6. a). *De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden; b) De betreffende handtekening is quasi niet te lezen; c). Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon d) De verzoekster maakt geen deel uit van enig elektronisch verkeer. De elektronische weg die desgevallend zou afgelegd zijn is door de verzoekster niet te verifiëren aangezien zij er geen deel van uitmaakt.*

4.1.7. *De administratieve beslissing dd. 11/08/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig. “Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrucken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt. Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld, doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd.” (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146. 718/XIV — 18.430) De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek.”*

2.2. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van behoorlijk beheer*” acht de Raad het middel onontvankelijk. Er is de Raad geen dergelijk beginsel bekend en de verzoekende partij laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. Verzoekster is van mening dat een handgeschreven handtekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing ontbreekt, dat er enkel een ingescande handtekening figureert op de bestreden beslissing, dat een ingescande handtekening in principe door eenieder kan worden geplaatst, dat dit niet toelaat na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is, dat zij geen bestemming is van enig elektronisch verkeer en dat zij zich persoonlijk heeft aangemeld op de gemeente. De handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder hetwelk de beslissing onbestaande is. Het gaat volgens de verzoekende partij om een substantiële vormvereiste.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat in de bestreden beslissing onderaan wordt gesteld: “*Voor de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid. V.T. attaché.*”

De bevoegdheid op zich van attaché V.T. wordt niet betwist door de verzoekende partij. Er dient op gewezen te worden dat geen enkele wettelijke bepaling in het algemeen voorschrijft dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Wel dient elk optreden van een overheid zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekennen. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de (manuele) handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg

volledig bewezen is dat de bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft. Degene die de manuele handtekening betwist, zal de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte dienen op te starten.

In casu wordt echter niet betwist dat op de bestreden beslissing geen manueel aangebrachte handtekening bevat. Noch de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepalen echter dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186 670). Het door de verwerende partij gevoege arrest van de Raad van State nr. 207.655 van 24 september 2010 besluit als volgt:

“(...) Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4, § 5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan een elektronische handtekening kan worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt; dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché K.V. (...) beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, “die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen gekoppeld zijn die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)”; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou een derde de handtekening “erop geplakt” hebben, bijgevolg niet opgaat en dat “de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K.V.”; (...)”

Bijgevolg doet de omstandigheid dat de handtekening van attaché V.T. een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste. Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het de artikelen 52, §4, vijfde lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 3 en 8 EVRM. Tenslotte voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekster betoogt het volgende:

“Met betrekking tot het volgend onderdeel van de motivering “Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd v66r de aanvraag, of dat zij elkaar ten minste één jaar kennen of een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 07.05.2008 zoals gewijzigd door artikel 2 van het K.B. 05.07.2010). Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 30.11.2010 een verklaring van wettelijke samenwoning afsloot met haar partner. Verder blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene sedert 20.12.2010 op hetzelfde adres als haar partner woont. Tot slot blijkt uit informatie die ons door de gemeente werd overgemaakt dat betrokkene op 29.04.2010 voor eerst in formatie kwam inwinnen ivm een voorgenomen huwelijk. Uit deze feiten blijkt niet dat betrokkenen elkaar reeds minstens één jaar voor de aanvraag kennen of reeds minstens één jaar voor de aanvraag hebben samengewoond.”

4.22. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat geen verblijfsrecht toegekend kan worden omdat geen bewijs voorgelegd wordt dat de verzoekster een duurzame en stabiele relatie heeft van tenminste één jaar. Uiteraard kan de verzoekster niet akkoord gaan met deze motivering omdat deze volledig ingaat tegen de informatie beschikbaar in het administratief dossier.

4.2.2.1. Verzoekster woont sinds begin 2010 in bij haar partner. Dit kan niet ontkend worden door de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt zelf in de bestreden beslissing dat uit informatie van de gemeente blijkt dat de verzoekster zich op datum van 29/04/2010 reeds

aangeboden had bij de gemeente. Uiteraard toont dit aan dat de verzoekster reeds in die periode een duurzame relatie had met haar partner en dat er bijgevolg voldaan is aan de wettelijke vereiste van een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar.

4.2.2.2. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is —quod non.

4.2.2.3. Dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is. De weigering kan inderdaad moeilijk doorgaan als een draagkrachtig motief. De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt zelf dat het beschikt over de informatie dat de verzoekster zich op datum van 29/04/2010 reeds aangeboden had bij de gemeente. Dit toont evident aan dat de verzoekster reeds in die periode een duurzame relatie had met haar partner en dat er bijgevoig voldaan is aan de wettelijke vereiste van een duurzame en stabiele relatie van tenminste één jaar. De bestreden beslissing is derhalve niet draagkrachtig gemotiveerd want de Dienst Vreemdelingenzaken miskent de informatie waarover het zelf beschikt.

4.2.3. Verder is ook de informatieplicht geschonden. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat niet de nodige bewijzen zouden voorgelegd zijn van de duurzame en stabiele relatie sinds één jaar. Het valt daarentegen op dat de bijlage I9ter geen enkele precieze aanduiding geeft over de over te leggen bewijzen. Inderdaad, de bijlage I9ter stelt enkel dat de volgende documenten moeten voorgelegd worden 1(411 Bij voetnoot 4 staat dan weer enkel vermeld “Documenten bedoeld in artikel 52 § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.” Dergelijke werkwijze is manifest gebrekkig. Als er al sprake kan zijn van onvoldoende bewijzen omtrent de duurzame en stabiele relatie, is het duidelijk dat dit te wijten is aan de gebrekkige informatieplicht van de overheid. De verzoekster kan dan toch moeilijk verweten worden niet de nodige documenten te hebben voorgelegd als er enkel een eenvoudige stereotiepe verwijzing is naar een wetbepaling zonder precieze weergave van de noodzakelijke voor te leggen documenten. Deze werkwijze wringt omdat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf bevestigt dat het eigenlijk over de informatie beschikt dat de verzoekster reeds in april 2010 had geïnformeerd naar de formaliteiten voor een huwelijk / samenwonen met haar partner.

4.2.4. Het moge duidelijk zijn dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden. ”

2.5. Voor zover verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 8 EVRM en artikel 52, §4, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, acht de Raad het middel onontvankelijk. Verzoekster laat immers na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Ten overvloede wijst de Raad erop dat voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, de Raad hoegenaamd niet inziet hoe dit artikel door de bestreden beslissing geschonden kan zijn, nu dit betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.6. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.7. Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd, bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 7 mei 2008), zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt in een tweede hoofdstuk de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 3 van het KB van 7 mei 2008 bepaalt het volgende:

“Artikel 3: Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste één jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, alsook aan te tonen dat deze relatie al minstens één jaar duurt.

2.8. Verzoekster heeft op 17 maart 2011 een verblijfskaart als burger van de Unie in functie van haar Belgische partner aangevraagd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster als bewijs van het duurzame en stabiel karakter van minstens één jaar, enkel een attest van wettelijke samenwoning van 30 november 2010 heeft voorgelegd. De Raad stelt vast dat verzoekster hiermee niet aantoonde dat zij en haar partner minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag (op 17 maart 2011) ononderbroken samenwoonden, met name dat zij ten laatste samenwoonde met haar partner op 17 maart 2010. Dat zij op 29 april 2010 bij de gemeente informatie was gaan inwinnen over een eventueel huwelijk, doet hier uiteraard geen afbreuk aan. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster en haar partner elkaar minstens één jaar kennen en regelmatig contact onderhouden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Derhalve kon de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid oordelen dat verzoekster niet voldoet aan de criteria zoals bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008.

2.9. Waar verzoekster stelt dat de informatieplicht geschonden is doordat in de bijlage 19ter niet vermeld staat welke documenten zij moet voorleggen, wijst de Raad erop dat uit dit document blijkt dat er bij de zin *“Hij/zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op / de volgende documenten over te leggen: (4) “ bij wijze van een voetnoot verwezen wordt naar de “Documenten bedoeld in artikel 52, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981”*. Uit de lezing van dit artikel kan afgeleid worden welke documenten verzoekster diende voor te leggen. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr.

167.411). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. In deze context dient gesteld dat indien al kan aangenomen worden dat verzoekster de verwijzing niet begreep, zij verduidelijking had kunnen vragen, wat zij, voor zover blijkt, hoegenaamd niet gedaan heeft. Het betoog van verzoekster is niet ernstig.

Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft genomen. Het tweede middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER